

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

El dret a la vivenda

La bombolla immobiliària i la fractura social

L'article 33 de la Constitució diu el següent: "Els poders públics han de promoure les condicions necessàries per fer efectiu el dret de tothom a gaudir d'un habitatge digne".

Tanmateix, aquest mandat constitucional no es tradueix en la vida de la ciutadania.

Els darrers anys només el Comú d'Andorra la Vella ha fet actuacions concretes en la bona direcció. El consolat de Xavier Mora, amb la solidària col·laboració de Maria Maestre de Casa Molines, va tirar endavant el projecte Jovial. Més recentment l'actual mandat de la cònsol Conxita Marsol ha posat a la disposició un terreny de cessió urbanística per a un nou projecte d'habitatge a preu raonable. Enmig dels dos projectes, el Casal Calones va venir a cobrir una mancança en l'habitatge de protecció social.

Fa poques setmanes el Comú d'Escaldes-Engordany ha presentat un nou projecte de promoció pública d'habitatge. Una bona iniciativa.

En l'àmbit nacional cap partit parla contra el dret a l'habitatge digne però no hi ha manera de fer-lo efectiu. Aquí tenim la gran contradicció: la Constitució declara un dret a l'habitatge que els poders públics no fan possible.

Per què, si diuen estar a favor del dret a l'habitatge, no impulsen, de veritat i amb ganes, una llei que el faci possible?

Si alguns, buscant endarrerir els projectes comunals parlen d'envaïment de competències, per què els partits que des de la majoria poden legislar i impulsar l'ac-

ció del Govern al Consell General no ho estan fent?

Si governen i han impulsat aquestes lleis, la comunicació cloroform ens ho repeteix cada dimecres, per què no les desenvolupen com necessitarien?

Mentrestant la manca d'actuació porta a la fractura social i a la consolidació de dues Andorres.

Més enllà dels partidismes, al país li convé que es pugui parlar obertament del que cal fer perquè un dret declarat a la Constitu-

La manca d'actuació porta a la fractura social i consolida les dues Andorres

Les mesures del Govern són un decorat de cartró pedra, inclòs l'Institut

ció estigui garantit. La lluita per aquest dret és llarga però hem de ser conscients que un dret no existeix realment si no es garanteix.

La crisi econòmica provocada per la pandèmia i agreujada per la invasió d'Ucraïna per Rússia no ha de servir per tancar les qüestions de fons que estan latents en la crisi actual però que ningú vol afrontar. La consolidació de les dues Andorres avança cada dia més amb les dificultats d'accés a un habitatge digne a un preu raonable.

El 22 de desembre de l'any passat ja llegíem al BonDia que "el preu de l'habitatge es dispara com a primera preocupació dels ciutadans." Com escrivia el professor basc Daniel Innerarity el 21 de gener a *El País*, "el virus ho aguditzava tot, però no canvia gairebé res; interromp moltes coses, però en modifica molt poques."

La societat andorrana esdevé, així, el que cal canviar i alhora l'indret on es generen les resistències més fortes al canvi.

Hem de pensar doncs que la bombolla immobiliària la pagarem amb més fractura social i perjudicant els més joves. És el que Daniel Innerarity ha definit com "la dictadura del nosaltres", la consideració del futur com a escombriaire o femater del present. És lamentable que no es vulgui establir un contracte cívic amb els absents, les futures generacions.

Les iniciatives que esgrimeix la comunicació del Govern en relació amb l'accés a l'habitatge, Institut inclòs, són un decorat de cartró-pedra, un degoteig de mesures confuses i mal quantificades que malmeten el benestar social però no donen l'adequat compliment al mandat de l'article 33 de la Constitució.

Els romans havien anomenat Callipide a l'emperador Tiberi. Deien que, com el personatge de l'aforisme grec, sempre estava corrent però mai avançava. El govern Espot és el Callipide contemporani, sempre agafant la millor postura davant les càmeres, autor de plans accelerats i superposats que no se sap mai si s'apliquen o s'obliden.